

Suy niệm Năm Sự Thương

PHI LỘ – Năm 1917, khi hiện ra tại Fátima (Bồ Đào Nha) với ba trẻ chăn chiên – Luxia, Phanxicô và Giaxinta, Đức Mẹ đã nhắn nhủ: *“Hãy lần chuỗi Mân Côi hằng ngày... Hãy cầu nguyện nhiều và dâng những hy sinh để cầu cho các tội nhân... Ta là Mẹ Mân Côi. Chỉ có Mẹ mới có thể giúp các con. ...Cuối cùng, Trái tim Vô nhiễm của Mẹ sẽ thắng!”*.

Năm 2017 là dịp kỷ niệm 100 năm Đức Mẹ hiện ra tại Fátima, chúng ta hãy nhắc nhở nhau về ba lời khuyên của Đức Mẹ: [1] Ăn năn đền tội, [2] Tôn sùng Mẫu Tâm, [3] Siêng năng lần chuỗi Mân Côi. Đức Mẹ đã cho biết rằng mỗi lần đọc một kinh Kính Mừng là dâng cho Mẹ một đóa hồng tươi đẹp, và đọc xong một chuỗi Mân Côi là dâng cho Mẹ một triều thiên hoa hồng.

Trong tâm tình yêu mến Đức Mẹ, đặc biệt là tận hiến cho Đức Mẹ và lần chuỗi Mân Côi, chúng ta cùng tìm hiểu Năm Sự Thương. Chuỗi Mân Côi quan trọng vì là “Kinh Thánh tóm gọn”. Khi lần chuỗi Mân Côi với năm sự Thương, chúng ta thấy đời sống hằng ngày của chúng ta thêm sức mạnh để vượt qua mọi nghịch cảnh của cuộc đời, đồng thời thêm nhiều lợi ích qua việc kết hiệp với Đức Kitô và lòng sùng kính Đức Maria – Mẹ Thiên Chúa. Chúng ta nhờ Đức Mẹ để đến với Đức Giêsu Kitô, qua Chúa Con để đến với Chúa Cha.

1/ Chúa Giêsu lo buồn đổ mồ hôi máu trong Vườn Cây Dầu (Mt 26:36-40). Chúng ta cầu xin ơn biết “ăn năn tội nên”. Ăn năn tội “cho nên” là sám hối thật lòng chứ không làm chiếu lệ, cho xong lần, hoặc làm theo “phong trào” (dịp lễ, tết, dịp đặc biệt,...). Tuy nhiên, ăn năn tội có hai cách: [1] Ăn năn tội cách trọn, [2] Ăn năn tội cách chẳng trọn. “Ăn năn tội cách trọn” là chân thành sám hối vì nhận biết Thiên Chúa là Đấng chí thánh mà mình đã xúc phạm đến Ngài, sám hối vì yêu mến Ngài; còn “ăn năn tội cách chẳng trọn” là sám hối vì sợ bị Chúa trừng phạt, sợ mất phần thưởng đời đời.

Ăn năn sám hối rồi thì phải quyết tâm dốc lòng chừa, quyết tâm chống lại mọi cám dỗ. Hãy khó với chính mình, đừng để “cái tôi” vùng lên kéo sập bẫy của ba thù (xác thịt, thế gian, ma quỷ). Trong ba thù, “xác thịt” là đối thủ ở gần chúng ta nhất, vì thế mà cũng nguy hiểm nhất – nghĩa là chúng ta phải cảnh giác với nó nhiều nhất.

Thánh sử Máttêu cho biết: Bảy giờ Đức Giêsu đi cùng với các môn đệ đến một thửa đất gọi là Ghết-sê-ma-ni. Ngài nói với các môn đệ: “*Anh em ngồi lại đây, Thầy đến đằng kia cầu nguyện*”. Rồi Người đưa ông Phêrô và hai người con ông Dê-bê-đê đi theo. Người bắt đầu cảm thấy buồn rầu xao xuyến. Bảy giờ Người nói với các ông: “*Tâm hồn Thầy buồn đến chết được. Anh em ở lại đây mà canh thức với Thầy*”. Người đi xa hơn một chút, sấp mặt xuống, cầu nguyện rằng: “*Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho con khỏi phải uống chén này. Tuy vậy, xin đừng theo ý con, mà xin theo ý Cha*” (Mt 26:36-39). Thánh sử Luca nói chi tiết: “*Người lâm cơn xao xuyến bồi hồi, nên càng khẩn thiết cầu xin. Và mồ hôi Người như những giọt máu rơi xuống đất*” (Lc 22:44).

Khi cầu nguyện với Chúa Cha, Chúa Giêsu đã tìm được sức mạnh và niềm tin, và rồi các thiên thần đã tới an ủi Ngài. Chúa Giêsu sẽ an ủi và nâng đỡ chúng ta, đồng thời Ngài cũng ân cần nói với chúng ta: “*Tại sao con lại lo lắng trong những lúc khó khăn? Hãy tin thác và vững mạnh trong Thầy. Hãy hướng lên Thiên Chúa của con trong những lúc con gặp khó khăn nhất, và con sẽ chiến thắng*”. Chúng ta hãy phó thác cuộc đời cho Chúa, và cứ để Ngài hành động theo Thánh Ý Ngài, như Chúa Giêsu đã cầu nguyện trong lúc “căng thẳng” nhất: “*Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho con khỏi phải uống chén này. Tuy vậy, xin đừng theo ý con, mà xin theo ý Cha. Lạy Cha, nếu con cứ phải uống chén này mà không sao tránh khỏi thì xin vâng ý Cha*” (Mt 26:39 và 42).

2/ Chúa Giêsu chịu đánh đòn (Mt 27:26). Chúng ta cầu xin ơn biết “hãm mình, chịu khó bằng lòng”. Đó là chấp nhận sự khốn khó với niềm tin thác chứ không than thân trách phận, không tự so sánh hoàn cảnh của mình với hoàn cảnh của người khác.

Vừa tảng sáng, các thượng tế đã họp bàn với các kỳ mục và kinh sư, tức là toàn thể Thượng Hội Đồng. Sau đó, họ trói Đức Giêsu lại và giải đi nộp cho ông Philatô (Mc 15:1). Các thượng tế tố cáo Chúa Giêsu nhiều tội, nhưng Ngài không nói gì. Tổng trấn Philatô hỏi ý kiến đám đông, họ la to: “*Đừng tha nó, nhưng xin tha Baraba!*” (Ga 18:40). Mà Baraba là một tên cướp khét tiếng. Và rồi ông Philatô truyền đem Đức Giêsu đi và đánh đòn Ngài (Ga 19:1).

Chúa Giêsu im lặng khi được tra xét, Ngài cũng im lặng khi chịu đánh đòn dã man. Và Ngài dịu dàng nói với mỗi chúng ta: “*Con ơi, các nhục hình họ áp dụng thật khủng khiếp, nhưng Ta vẫn có thể cam chịu vì yêu*”

thương con, vì thương xót con. Tại sao con không thể yêu mến Ta mà chịu các nỗi đau khổ ở thế gian? Mà các nỗi đau khổ đó có đáng gì so với đau khổ mà Ta đã phải chịu đâu? Hãy chấp nhận mọi đau khổ vì yêu mến Ta, Ta không bỏ con một mình đâu, họ gây đau khổ cho con cũng là gây đau khổ cho Ta thêm nhiều lần nữa. Con oan một thì Ta oan mười. Con đau một thì Ta đau mười. Con hãy cố gắng lên!”.

William Arthur Ward (1921-1994) nói: “*Cũng như thung lũng cho ngọn núi chiều cao, đau khổ tạo ý nghĩa cho lạc thú; cũng như mạch nước là nguồn của suối, nghịch cảnh sâu sắc có thể là châu báu*”. Thật dễ để dùng ống tay áo lau khô những giọt lệ rơi, nhưng phải biết cách để xóa dấu nước mắt khỏi trái tim mình. Những con người đẹp nhất là những người từng bị đánh bại, từng đau khổ, từng tranh đấu, từng mất mát, và họ đã tìm được đường ra khỏi vực sâu. Họ có lòng can đảm, sự nhạy cảm và sự thấu hiểu đối với cuộc đời. Chính cuộc đời đã làm cho họ tràn đầy sự cảm thông, sự dịu dàng và quan tâm yêu thương sâu sắc. Người đẹp không thể tự nhiên mà có. Đau khổ có vẻ đẹp riêng của nó, chẳng vậy mà Chúa Giêsu luôn động viên chúng ta chịu đau khổ – tinh thần và thể lý.

3/ Chúa Giêsu chịu đội mão gai (Mt 27:27-31). Chúng ta cầu xin ơn biết “chịu mọi sự sỉ nhục bằng lòng”. Cũng như chịu đau khổ, chúng ta phải biết “nuốt nó vào trong”. Khi bị người khác sỉ nhục, “cái tôi” sẽ đòi nổi dậy chống lại đối phương. Người xấu có thể tìm cách lảng nhục người khác bằng cách gieo oan giáng họa, bịa đặt, vu khống. Bị sỉ nhục oan mà có thể dẫn lòng thì tốt, nhưng nếu bị sỉ nhục vì đáng bị như vậy thì không oan. Kinh Thánh nói: “*Kiêu hãnh đi liền với ô nhục, khôn ngoan ở với kẻ khiêm nhường*” (Cn 11:2). Coi chừng “cái tôi” là cảnh giác với tính kiêu ngạo – đầu mỗi các thứ xấu xa khác.

Thánh sử Mátthêu cho biết: Bảy giờ, lính của tổng trấn đem Đức Giêsu vào trong dinh, và tập trung cả cơ đội quanh Người. Chúng lột áo Người ra, khoác cho Người một tấm áo choàng đỏ, rồi kết một vòng gai làm vương miện đặt lên đầu Người, và trao vào tay mặt Người một cây sậy. Chúng quỳ gối trước mặt Người mà nhạo rằng: “*Vạn tuế Đức Vua dân Do-thái!*”. Rồi chúng khạc nhổ vào Người và lấy cây sậy mà đập vào đầu Người. Chế giễu chán, chúng lột áo choàng ra, và cho Người mặc áo lại như trước, rồi điệu Người đi đóng đinh vào thập giá (Mt 27:27-31).

Hãy nghĩ về sự sỉ nhục, sự xúc phạm, và nỗi đau khổ mà Chúa Giêsu đã chịu. Họ tước đoạt nhân phẩm của Ngài, chà đạp nhân vị của Ngài, coi Ngài như một tội nhân ghê gớm nhất. Ngài nhìn và nói với chúng ta: “*Tại sao con thất vọng khi gặp đau khổ? Đó không là cách con yêu mến Ta sao? Con hãy suy về nỗi thống khổ của Ta và tìm kiếm sự phong phú kỳ diệu trong nỗi đau khổ đó*”. Chúng ta hãy nghĩ về Chúa Giêsu chịu đau

khổ vì chúng ta, và hãy cầu xin Ngài ban thêm sức mạnh để chúng ta khả dĩ chấp nhận mọi điều sỉ nhục ở đời này – cả tinh thần lẫn thể lý.

Văn sĩ Auguste Villier de l'Isle Adam (1838-1889, Pháp quốc) nhận xét: *“Người nhục mạ bạn, họ chỉ nhục mạ ý tưởng của họ nghĩ về bạn, tức là họ nhục mạ chính họ!”*. Như vậy, khi mình bị nhục mạ mà lại không bị, nếu mình nhịn nhục thì họ càng tức, vì sự im lặng của chúng ta như cục than hồng đặt vào họ. Thật là hay, thế thì rất đáng để thực hành noi gương Đức Giêsu Kitô: Nhịn nhục.

4/ Chúa Giêsu vác Thánh Giá (Mt 27:27-32). Chúng ta cầu xin ơn vui lòng “vác Thánh Giá theo chân Chúa”. Chúa Giêsu nhiều lần bảo chúng ta phải từ bỏ mình, vì có thể từ bỏ chính mình thì mới khả dĩ theo Ngài, mà theo Ngài thì không được sung sướng, không an nhàn, không thành thoi, mà ngược lại, theo Ngài thì phải vác thập giá, nghĩa là luôn phải chịu thiệt thòi, luôn gặp khốn khó, xui tận mạng. Chắc chắn ai theo Ngài thì phải can đảm lắm!

Khi đi theo Đức Giêsu đi, họ bắt một người từ miền quê lên, tên là Simôn, gốc Kyrênê, đặt thập giá lên vai cho ông vác theo sau Đức Giêsu. Dân chúng đi theo Người đông lắm, trong số đó có nhiều phụ nữ vừa đầm ngực vừa than khóc Người. Đức Giêsu quay lại phía các bà mà nói: *“Hỡi chị em thành Giêrusalem, đừng khóc thương tôi làm gì. Có khóc thì khóc cho phận mình và cho con cháu. Vì này đây sẽ tới những ngày người ta phải nói: ‘Phúc thay đàn bà hiếm hoi, người không sinh không đẻ, kẻ không cho bú mớm!’.* Bấy giờ người ta sẽ bắt đầu nói với núi non: *‘Đổ xuống chúng tôi đi!’*, và với gò nổng: *‘Phủ lấp chúng tôi đi!’.* Vì cây xanh tươi mà người ta còn đối xử như thế, thì cây khô héo sẽ ra sao?”. Có hai tên gian phi cũng bị đi theo đi hành quyết cùng với Người (Lc 23:26-32). Chúa Giêsu cũng đang nói với chúng ta những lời như vậy: *“Con hãy thật lòng than khóc vì tội con chứ Ta không cần con thương khóc gì Ta đâu!”*.

Mặc dù Chúa Giêsu chịu đau khổ vì chúng ta, nhưng Ngài vẫn chấp nhận gánh nặng vì thương xót chúng ta, tình yêu của Ngài hoàn toàn dành cho chúng ta vô điều kiện. Thập Giá gồm hai thanh gỗ ghép lại, nặng cả trăm ký, kéo lê đi thì sức nặng cũng còn khoảng 80 kg. Không phải dễ vác đi lên đồi cao trên con đường gồ ghề.

Trên đường từ dinh Philatô tới Đồi Sọ, Đức Maria chứng kiến nỗi đau khổ và nhục nhã mà Con Trai phải chịu. Chúng ta có thể tưởng tượng đôi mắt và khuôn mặt của Đức Mẹ thế nào? Chắc chắn Mẹ đau đớn lắm. Chúng ta hãy cầu xin Chúa thêm sức cho chúng ta đủ sức vác thập giá đời mình đến cuối đường trần, và cầu xin Đức Mẹ nâng đỡ chúng ta trên con đường thập giá trần thế này.

5/ Chúa Giêsu chịu đóng đinh vào Thánh Giá (Mt 27:33-35; Ga 19:31-37; Lc 23:33-46). Chúng ta cầu xin ơn biết “đóng đinh tính xác thịt vào Thánh Giá Chúa”. Tính xác thịt chính là “cái tôi”. Nó là một trong ba kẻ thù nguy hiểm nhất (xác thịt, thế gian, ma quỷ). Nhưng “tính xác thịt” nguy hiểm hơn, vì nó là chính chúng ta. Kẻ thù này ở gần nhất và dễ thấy nhất, nhưng lại là kẻ thù khó chiến thắng nhất.

Nó chỉ chết thật khi chúng ta dám “đóng đinh” nó vào Thánh Giá của Đức Giêsu Kitô. Ghim chặt được nó rồi cũng chưa an tâm, phải đợi cho nó chết thật thì chúng ta mới có thể thanh thản bước theo Thầy Chí Thánh Giêsu. Nó nhỏ mà to, bé mà sống dai. Nó chẳng là gì nhưng nó có thể làm sụp đổ mọi lâu đài mà chính chúng ta dày công xây dựng cả đời. Ghê sợ thật!

Thánh sử Gioan tường thuật: Đứng gần thập giá Đức Giêsu, có thân mẫu Người, chị của thân mẫu, bà Maria vợ ông Colôpát, cùng với bà Maria Mácđala. Khi thấy thân mẫu và môn đệ mình thương mến đứng bên cạnh, Đức Giêsu nói với thân mẫu: “*Thưa Mẹ, đây là con của Mẹ*”. Rồi Người nói với môn đệ: “*Đây là Mẹ của anh*”. Kể từ giờ đó, người môn đệ rước bà về nhà mình (Ga 19:25-27).

Chúa Giêsu nhận chúng ta là con cái của Đức Mẹ, đồng thời Ngài cũng muốn chúng ta gần gũi và thân mật với Đức Mẹ. Ngài muốn chúng ta với tư cách là con cái, chúng ta hãy nắm chặt lấy tay Đức Mẹ. Ngài cũng muốn chúng ta hãy trao phó cuộc đời mình cho Đức Mẹ, để nhờ Mẹ mà chúng ta đến với Con Yêu Dấu của Mẹ là Đức Giêsu Kitô, Đấng cứu độ chúng ta. Đức Mẹ là Đấng Vô Nhiễm và khiêm nhường, chúng ta cầu xin Mẹ giúp chúng ta chiến thắng tội lỗi nhờ ơn Vô Nhiễm của Mẹ, và cầu xin Mẹ giúp chúng ta triệt tiêu thói kiêu ngạo nhờ đức khiêm nhường của Mẹ. Được như vậy thì chúng ta chắc chắn được gần kề bên Chúa Giêsu, thanh thản nghỉ ngơi trong Thánh Tâm Ngài.

Suy niệm sự thương khó của Chúa Giêsu nhưng lòng chúng ta lại cảm thấy nhẹ nhàng chứ không trĩu nặng. Quả thật, đời sống Kitô hữu thực sự là chuỗi Mâu Nhiệm Thương kéo dài, đặc biệt trong Mùa Chay Thánh này...

Trầm Thiên Thu